

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu tog suda Hrvoju Vučić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Elizabete Petrž iz Zaprešića, Ante Starčevića 9, OIB: 46395733341, zastupana po punomoćniku Hrvoju Škaliću, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, zastupanog po punomoćniku Sofia Petković odvjetnici iz Zagreba, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 07. srpnja 2026. godine u prisutnosti tužiteljice osobno, punomoćnika tužitelja Hrvoja Škalića i zamjenice punomoćnika tuženika Azre Čustović, odvjetničke vježbenice, dana 14. srpnja 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnim dio Ugovora o kreditu broj 041-50-3400034 od 04.12.2006. sklopljenog između tužitelja PETRŽ ELIZABETA, A. STARČEVIĆA 9, ZAPREŠIĆ, OIB: 46395733341 kao korisnika kredita i tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Magazinska cesta 69, Zagreb, OIB: 53056966535 kao banke i glasi „ 3./treće/ NAKNADA 3.30 % (tri zarez trideset posto), od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita. “.

II Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., Magazinska cesta 69, Zagreb, OIB: 53056966535 naknaditi tužitelju Petrž Elizabeta, A. Starčevića 9, Zaprešić, OIB: 46395733341 prouzročeni parnični trošak u iznosu od 981,18 EUR zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 14. srpnja 2026. godine pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

Utvrđuje se vrijednost predmeta spora u ovoj pravnoj stvari u iznosu od 1.900,00 EUR.

Obrazloženje

1. Tužitelj je ovom sudu podnio tužbu dana 6.3.2026. godine u kojoj je naveo kako su tužitelj i tuženik sklopili 04.12.2006. Ugovor o kreditu broj 041-50-3400034 kojim je ugovoreno kako će Tuženik kao banka staviti na raspolaganje Tužitelju kao korisniku kredita iznos od 24.241,32 CHF (dalje u tekstu „Ugovor o kreditu“). Tužitelj ističe da se ovdje radi o tipskom ugovoru o kreditu. U tom istom tipskom Ugovoru o kreditu ugovorena je odredba koja se odnosi na troškove obrade kredita. Predmetna ugovorna odredba kojom je ugovoreno plaćanje troškova za obradu kreditnog zahtjeva je nepoštena i ništetna. Tužitelj se, na pravnu osnovu svog zahtjeva za utvrđenje ništetnosti ugovorene naknade za obradu kredita, poziva na presude suda EU koje su obvezujuće za sudove u Republici Hrvatskoj te pozitivne hrvatske propise. U predmetu C-84/19 i C-224/19 Sud EU odredio je način i uvjete kojima se obvezuje nacionalni sud utvrditi da li je odredba koja sadrži troškove obrade kredita ništetna. U citiranim predmetima vezano za naplatu naknade za obradu kredita (sud koristi termin „naknade za otvaranje“) utvrđeno je da članak 2., članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom "glavni predmet ugovora" trebaju shvatiti kao one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takve određuju. Nasuprot tomu, odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom. Naknada za otvaranje uključena u ukupan trošak hipotekarnog zajma nije njegova bitna činidba. U svakom slučaju, sud države članice dužan je provjeriti jasnoću i razumljivost ugovorne odredbe koja se odnosi na glavni predmet ugovora, i to neovisno o prenošenju članka 4. stavka 2. te direktive u pravni poredak te države članice. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Stoga nije sporno kako ugovorna odredba o naknadi za odobrenje kredita ne spada pod "ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene" te se na istu ne odnosi isključenje testa nepoštenosti. Test nepoštenosti preuzet je iz članka 3. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ i u vrijeme sklapanja spornog Ugovora o kreditu bio je sadržan u članku 81. stavak 1. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 96/03). Činjenica da je visina naknade za odobrenje kredita bila propisana ugovorom o kreditu nije dokaz da su stranke o toj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. U ovom konkretnom slučaju Tuženik nije Tužitelju iskazao koji su to točno troškovi u vezi postupka odobravanja kredita niti zašto bi iste Tužitelj morao nadoknaditi. Nije mu niti objašnjena struktura tih troškova i zašto je iznos te naknade u izravnoj korelaciji sa iznosom kredita koji se traži. Nadalje, u Ugovoru nije navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (kupovni, srednji ili prodajni) niti je precizirano da li se obračunava tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita ili na neki treći dan. Dodatno Tužitelj ističe kako je člankom 81. stavak 1. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 96/03) propisano: "(1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača." dok je stavkom 2. istog članka propisano: "(2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca." Jasno je kako se u ovom slučaju radi o tipskom ugovoru o kreditu, unaprijed formuliranom i pripremljenom od Tuženika, na koji Tužitelj nije imao utjecaja te se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi kojom je specificirana naknada za obradu kredita nije pojedinačno pregovaralo. Kako se o odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da bi

ista se smatrala nepoštenom treba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovati neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača. 6. Tužitelj smatra nespornim: - ugovorna odredba naknade za obradu kreditnog zahtjeva je sastavni dio standardnog ugovora o kreditu; ugovorna odredba naknade za obradu kreditnog zahtjeva je unaprijed sastavljena od Tuženika; - o ugovornim odredbama se nije pojedinačno pregovaralo; - Tužitelj nije imao utjecaj na sadržaj ugovornih odredbi; - ugovorna odredba naknade za obradu kreditnog zahtjeva uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku – trgovca kao drugu ugovornu stranu. Slijedom navedenog, predmetna ugovorna odredba naknade za obradu kreditnog zahtjeva je nepoštena i ništetna. Ugovor o kreditu koji je predmet ovog postupka sadrži nepoštene i ništetne ugovorne odredbe koje se odnose na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Tužitelj ima sljedeće dokazne prijedloge na okolnosti: da se radi o tipskom ugovoru, uvid u kreditnu dokumentaciju, da se o ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, saslušanje Tužitelja, značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, uvid u kreditnu dokumentaciju, financijsko-knjigovodstveno vještačenje, po potrebi. Predlaže usvojiti tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti.

2. Tuženik je podnio odgovor na tužbu u kojem je naveo kako uvodno ističe nedostatak pravnog interesa za podnošenje tužbe za utvrđenje. Naime, tužitelj je u tužbi postavio zahtjev za utvrđenjem ništetnosti naknade za obradu kredita, ali bez tužbenog zahtjeva za isplatu, odnosno povrata iznosa plaćene naknade. Sukladno članku 187., stavku 2. ZPP-a, tužitelj za podnošenje tužbe za utvrđenje mora učiniti vjerojatnim postojanje pravnog interesa upravo za pravnu zaštitu koje pruža eventualno usvajanje tužbe za utvrđenje, što tužitelj u tužbi nije učinio. Ukoliko, dakle, rezultat parničnog postupka za tužitelja ne bi predstavljao neki opravdani interes, utoliko tužitelj isti nije ovlašten voditi. Osim toga, tužitelju ne pripada pravo na posebnu pravnu zaštitu tužbom za utvrđenje jer istu može ostvariti podnošenjem kondemnatorne tužbe, u kojoj bi sud o eventualnoj ništetnosti sporne ugovorne odredbe odlučio kao o prethodnom pitanju sukladno članku 187., stavku 3. ZPP-a. Zbog svega navedenog razvidno je da je postupanje tužitelja i u suprotnosti s načelima učinkovitosti i ekonomičnosti postupka jer se podnošenje predmetne tužbe nepotrebno opterećuju sudovi dok zatražena deklaratorna zaštita ne donosi tužitelju nikakvu dodatnu pravnu korist koju ne može ostvariti kondemnatornom tužbom. 6. Tuženik stoga prvenstveno, a s obzirom na to da tužitelj nije dokazao postojanje pravnog interesa za podnošenje deklaratorne tužbe, predlaže Naslovnom sudu odbaciti tužbu. Ako bi Naslovni sud smatrao da se po predmetnoj tužbi može postupati, tuženik tužbu i tužbeni zahtjev osporava u cijelosti. Nastavno na navode o nedostatku pravnog interesa kao i spomenutom načelu ekonomičnosti, tuženik prigovara postavljenoj vrijednosti predmeta spora kao previsoko određenoj. Predlaže se da Naslovni sud odredi vrijednost predmeta spora u skladu s odredbom čl. 40. st. 3. ZPP. O predmetu spora. Tužitelj smatra djelomično ništetnom odredbu čl. 3. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena jednokratna naknada za korištenje kredita, a koja obuhvaća osporavani trošak obrade kredita i trošak upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela. Takvi navodi tužitelja su neosnovani. Iznos sporne naknade točno je i jasno određen u čl. 3. ugovora o kreditu. Tuženik ističe da je navedena ugovorne odredba predmetnog ugovora o kreditu jasna, lako uočljiva i razumljiva zbog čega nije dopušteno ispitivati njenu poštenost sukladno odredbama ZPP-a. Osim toga, obveza tužitelja koja iz iste odredbe proizlazi je određena. Tuženik smatra da je svaki prosječni potrošač sposoban izračunati i razumjeti postotak od određenog iznosa i utvrditi iznos svoje obveze. Tužitelj je iz ugovorne odredbe o obvezi plaćanja naknade koja iznosi određeni postotak od iznosa kredita mogao shvatiti financijske obveze koje za njega proizlaze i procijeniti je li za njega takva odredba prihvatljiva ili nije. Plaćanje jednokratne nagrade za korištenje kredita propisano je tuženikovim općim aktima čija je primjena ugovorena u čl. 9. ugovora o kreditu, a tužitelj je potpisom predmetnog ugovora izjavio da

je s istima upoznat i pristao na njihovu primjenu. Međutim, sve i da je dopušteno provođenja testa poštenosti, a što tuženik osporava, tužitelj ničim ne dokazuje da bi predmetna odredba prouzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a koje pretpostavke moraju biti ispunjene da bi se odredbe mogle smatrati nepoštenima. Sve navedeno potvrđuje i Sud EU u presudi C-621/17 od 3.10.2019. godine: 1. Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. 2. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Dakle, neosnovani su navodi tužitelja da bi tuženik morao u samom ugovoru o kreditu navesti na što se odnosi navedena naknada za odobrenje kredita i koje troškove tuženik istim pokriva. Sukladno zahtjevima zaštite potrošača za valjanost istih odredbi potrebno je da potrošač mora shvatiti (financijsku) obvezu koja za njega iz tih odredbi proizlazi, što je tužitelj svakako mogao utvrditi iz sadržaja predmetnih ugovora o kreditu. Tuženik u tom smislu dostavlja presudu Županijskog suda u Puli, posl.br. GŽ-311/18 od 3.9.2018. kojom je zauzet stav da određivanje naknade za prijevremenu otplatu kredita nije ništetno ako je takva naknada određena, odnosno određiva, a što se analogno može primijeniti i na naknadu za obradu kredita. U suprotnom, tužba je nedopuštena u smislu čl. 187. ZPP-a, budući da nedostatak obrazloženja znači da tužitelj nema procesni pravni interes niti konkretnu pravnu korist, što opravdava odbacivanje tužbenog zahtjeva sukladno čl. 288. ZPP-a. Tuženik ukazuje i na odredbu čl. 326. Zakona o obveznim odnosima, sukladno kojoj se ništetnost ne može isticati ako je uzrok ništetnosti bila zabrana manjeg značenja, a ugovor je ispunjen u cijelosti. Tužitelj je naknade platio i na iste nije imao prigovora, a ugovori su u cijelosti ispunjeni. Isto tako, i kada bi sporne odredbe i bile ništetne, što tuženik osporava, uzrok ništetnosti bila bi zabrana manjeg značaja. Tuženik u tom smislu dostavlja odluku Vrhovnog suda RH, posl.br. GŽ-4/2017-2 od 21.3.2017. kojom je zauzet stav da se radi o zabrani manjeg značaja ako ugovorom nije povrijeđen javni interes nego interes jedne od stranaka ugovora. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže da Naslovni sud tužbene zahtjeve odbije kao neosnovane te da naloži tužitelju da tuženiku naknadi prouzročeni parnični trošak uvećan za zakonsku zateznu kamatu za trošak tekuću od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate.

3. Za potrebe ovog postupka sud je izvršio uvid i Ugovor o kreditu (list 5-11 spisa), Policu osiguranja (list 12 spisa), potvrdu o primitku izvornika (list 13 spisa), knjižicu vozila (list 14-15 spisa), presliku osobne iskaznice (list 16-17 spisa), kontrolni ispis unosa korištenja (list 18, 23 spisa), otplatni plan (list 19-22 spisa), dnevnik knjiženja (list 24 spisa), otplatnu tablicu (list 25-27 spisa), sudsku praksu (list 33-42 spisa), te saslušanjem tužiteljice na ročištu dana 07.07.2026. (list 44 spisa).

4. Imajući u vidu odredbu čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 u daljnjem tekstu ZPP), a temeljem savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog

postupka, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u dijelu, a kako je to navedeno u izreci ove presude.

5. Sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu broj 041-50-340034 te utvrdio da su isti sklopili tužitelj kao korisnik kredita te tuženik kao banka i kreditor dana 12.04.2006. godine. Svrha tog kredita je bila kupnja novog vozila marke Toyota. Tuženik je stavio na raspolaganje korisniku kredita iznos od 24.241,32 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja. Radovana kamata je iznosila 5,20 %, a rok otplate je bio 84 mjeseca. Tim Ugovorom je u čl. 3 određeno da naknada iznosi 3,30 % od iznosa kredita, jednokratna te se naplaćuje prilikom korištenja kredita.

6. U svom usmenom iskazu danom na ročištu 07.07.2026. godina tužiteljica je iskazala kako je predmetni kredit podigla u svrhu kupnje auta Toyota Jaris. Nije imala firmu niti obrt na sebi. Banku tuženika odabrala je obzirom su joj u auto kući to predložili. Na upit o naknadi može reći da se više ne sjeća da li joj je službenica u banci išta govorila o tome. Po struci je ekonomist, poslije je bila i knjigovođa, ali bankarstvo ju nikada nije zanimalo i nije se njime bavila. Ugovor je napisala banka. Kredit je otplaćivala na način da je išla u banku sa uplatnicom. Otplatila ga je. U otplati joj je pomagala kćer obzirom da je ona najviše koristila taj auto. Ne sjeća se da li je išla k javnom bilježniku potpisati ugovor. Mora reći da je poslije dizala još par kredita pa se ne sjeća više tih stvari. Te kasnije kredite nije podizala kod tuženika već u drugim bankama. Konkretno službenice u banci iz ovog kredita se ne sjeća, ne sjeća se niti što su razgovarale, nju je zanimalo samo da može sa svojom plaćom pokriti iznos kredita i da je to prilagodila godinama na koje će dići kredit. O predmetnoj naknadi ne zna ništa, primijetila je da su joj uzeli novce jer ju je to u tom trenutku dosta financijski pogodilo.

7. Iz svega naprijed navedenog sud je utvrdio da je predmetni kredit korisnik realizirao kod tuženika s namjerom kupnje osobnog vozila za svoje osobne potrebe, te da stoga isti kredit ima sva obilježja potrošačkog kredita. Iz iskaza slijednika tužitelja proizlazi da tuženik nije korisnika obavijestio o navedenoj naknadi kao niti o svrsi ugovaranja iste i što će tom naknadom biti podmireno. Isto tako je sud utvrdio da je ista naknada bila jednostrano unesena od strane tuženika u Ugovor te da se o njoj nije niti pojedinačno pregovaralo.

8. Zatim, a vezano uz prigovor nepostojanja pravnog interesa za ovakav tužbeni zahtjev tužitelja ovaj sud smatra da tužitelj ima pravni interes za podnošenje deklaratorne tužbe sukladno čl. 187 st. 2 ZPP. Naime, tužitelj u tužbi navodi da mu je sporna naknada naplaćena i da mu je tuženik dužan tu naknadu vratiti obzirom da je riječ o nepoštenoj odnosno ništetnoj ugovornoj odredbi. Osim toga, ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postojе valjan niti kad uzrok sklapanja ništetnosti naknadno nestane sukladno čl. 326 st. 1 ZOO, osim u izuzetnim uvjetima koje propisuje čl. 326 st., 2 ZOO (da je zabrana manjeg značenja i da je ugovor u cijelosti ispunjen), a koji u predmetnom slučaju nisu ispunjeni. Stoga, tužitelj ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti sporne ugovorne odredbe kakao bi na temelju toga ostvarivao eventualno pravo na restituciju koje smatra da mu pripada na temelju ništetne ugovorne odredbe.

9. Vezano uz pitanje ništetnosti ulazne naknade za obradu kredita iz čl. 3 Ugovora sud ukazuje da je odredbom čl. 3. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 05.04.1993. godine propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora (st.1) i da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed

pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora (st. 2). Isti pravni stav zauzeo je i sud EU u presudama donesenih u predmetu C-26/13, a vezano za tumačenje odredbe čl. 4. Direktive 93/13/EEZ te spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 koje se odnose na problematiku naplate naknade za obradu kredita.

10. Slijedom navedenog ovaj sud smatra da su odredbe čl. 3 Ugovora o pravu tuženika na naplatu naknade za obradu kredita također nepoštene odnosno ništetne ugovorne odredbe.

11. Nadalje, ništetnost navedenih ugovornih odredbi proizlazi i iz odredaba čl. 81 i 82 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003) kojima je propisano da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed standardnog ugovora trgovca. Također i čl. 87. istog Zakona propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

12. Isto tako sud upozorava da je Odlukom Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C- 620/17, ECLI:EU:C:2019:820, odlučeno:

„1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“

13. Nadalje, sud je prilikom odlučivanja imao u vidu i mišljenje koje proizlazi iz odluke VSRH Rev-673/23-20d 13.02.2024. godine u kojoj je navedeno da sud ocjenu o tome da je odredba potrošačkog ugovora, kojom se ugovara naknada za obradu kredita, uzrokovala suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (test nepoštenosti), u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP ne može temeljiti isključivo na tome da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da trgovac (tuženik) nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita već je sud prilikom provođenja testa nepoštenosti, dužan uzeti u obzir je li odredba jasna i lako razumljiva te lako uočljiva (zahtjev transparentnosti) te druge okolnosti kao što su narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe, sve u smislu odredbi čl. 81. st. 1. ZZP u svezi odredbi čl. 83. i 85. ZZP.

14. Obzirom da sud smatra da iz provedenih dokaza ne proizlazi da bi stranke pojedinačno pregovarale o odredbi iz čl. 3 predmetnog Ugovora o kreditu te da tuženik tužitelju nije jasno obrazložio svrhu te naknade i koji će troškovi biti njome podmireni, a niti su ti troškovi ičime dokazani, to ovaj sud smatra da je ista nepoštena te da stoga tužitelj ima pravo na isplatu iznosa u visini naplaćene naknade uvećane za kamatu od dana kada je ista naplaćena temeljem odredbi čl. 1111 i 1115 ZOO-a. Stoga je sud usvojio taj dio tužbenog zahtjeva tužitelja.

15. Vezano uz odlučivanje o prigovoru zastare, sud je imao u vidu i pravni stav Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice Odjela od 30. siječnja 2020. godine koji glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora."

16. Obzirom da se o ovom pitanju ništetnosti koji se odnosi na ulaznu naknadu (naknadu za obradu kredita) nije odlučivalo u kolektivnom postupku, to se presude iz tih postupaka ne odnose na ovo pravno i činjenično pitanje što znači da se početak zastare treba cijeliti sukladno citiranoj zakonskoj odredbi te sukladno naprijed iznesenom pravnom stavu VSRH.

17. Nadalje, obzirom da se u ovoj pravnoj stvari tužbenim zahtjevom ne traži isplata već samo utvrđenje da je određena ugovorna odredba ništetna, valja primijeniti i odredbu čl. 328 ZOO-a koja određuje da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi. Dakle, u ovom slučaju tužbeni zahtjev tužitelja nije u zastari

18. Vezano uz vrijednost predmeta pora sud je utvrdio slijedeće. U ovoj pravnoj stvari tužitelj je zatražio utvrđenje ništetnim odredbe ugovora o kreditu o naplati naknade za obradu potrošačkog kredita, a VPS je naznačio sukladno Tbr. 45. OT kojim je određeno: U neprocjenjivim predmetima koji nisu predviđeni tarifnim odredbama Tarife (npr. tužbe na utvrđenje), a niti se vrijednost predmeta spora može na drugi način utvrditi, odvjetnik ima pravo za svaku poduzetu radnju na nagradu u postupku pred općinskim sudom i tijelima iste razine u visini 100 bodova. Dakle, Tarifa je u konkretnom slučaju jasna i sud je VPS odredio u iznosu od 1.400,00 EUR da isti bude u skladu sa pravilom o 100 bodova za svaku poduzetu radnju pred općinskim sudom (tj. da uđe u razred od 1.327,01 do 13.272,00 EUR). Za istaknuti je kako je Zakon o sudskim pristojbama (NN 118/2018, 51/2023) lex specialis u odnosu na Zakon o parničnom postupku, a članak 19. tog zakona određuje kako u parnicama u kojima je predmet spora izvršenje kakve radnje, trpljenje, nečinjenje, izjava volje, utvrđivanje postojanja ili nepostojanja određenog prava ili pravnog odnosa ili utvrđivanje istinitosti ili neistinitosti neke isprave, kao vrijednost predmeta spora uzima se iznos koji je tužitelj naznačio u tužbi, ali ne manji od 1.327,22 eura. Stoga je sud odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.400,00 EUR na pripremnom ročištu te je taj VPS bio osnova za određivanje troška postupka.

19. Odluka o parničnom trošku stranaka u postupku temelji se na odredbi čl. 154 i 155 ZPP-a, te se trošak sastoji od troška zastupanja stranaka putem odvjetnika uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora u vrijeme poduzimanja pojedinih parničnih radnji te uspjeh u sporu u vrijeme zaključenja glavne rasprave te imajući pri tom u vidu odredbe Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/23 i dr.).

20. Sud je tužitelju priznao trošak sastava tužbe od 10.03.2026. godine sa 200,00 EUR (tbr. 7/1), trošak pristupa na ročišta 01.06.2026. i 07.07.2026. godine sa 200,00 EUR za svako ročište. (tbr. 9/1), ročište za objavu presude sa 100,00 EUR (tbr 9/3) ili ukupno 700,00 EUR. Tom iznosu valja pribrojiti pripadajući PDV u iznosu od 175,00 EUR, trošak sudske pristojbe na tužbu od 53,09 EUR te na presudu od 53,09 EUR pa sveukupni trošak tužitelja iznosi 981,18 EUR te je taj trošak dosuđen tužitelju na teret tuženika.

21. Tužitelju je na njegov zahtjev dosuđena i kamata na trošak parničnog postupka te je o njenom tijeku i visini odlučeno primjenom odredbe čl. 30 stav 2 Ovršnog zakona i čl. 29 stav 2 ZOO-a 35/05, te su iste dosuđene tužitelju od 14. srpnja 2026. godine pa do isplate.

22. Slijedom svega naprijed navedenog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, dana 14. srpnja 2026. godine.

Sudac:
Hrvoje Vučić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka ovjerenog prijepisa. Žalba se predaje ovom sudu pismeno u tri istovjetna primjerka, a o njoj odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po pun.
2. Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088a-b5291**

Kontrolni broj: **0e3dd-a8076-0fb55**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.